

[Kirsten Jacobsen]

Når Fremskridtspartiet i tillægsbetænkningen har meddelt, at vi vil redegøre for vores stilling til ændringsforslagene, skyldes det til dels den samme overraskelse, som hr. Pelle Voigt gav udtryk for, nemlig at vi var lidt overraskede over, at det overhovedet skulle være et problem, at nogle, der havde fremsat et lovforslag, og som selv ønskede at ændre det, ikke umiddelbart med alles accept kunne få det ændret inden den endelige afstemning.

Men det viste sig, at sådan skulle det ikke være. Så må vi jo forholde os til ændringsforslagene, som de er beskrevet.

Sådan som de fire ændringsforslag, der er tale om, er udarbejdet, bliver det rimelig klart, rimelig veldefineret, hvordan man kan binde disse midler, og det er de 50 pct. af de ændringer, der skal til. Det kan der nu stemmes om, medmindre man lader ændringsforslagene passere uden afstemning.

Tilbage står de andre 50 pct., som vil være forudsætningen for, at denne operation kan lykkes, og det er den side af problemstillingen, som hedder skattefritagelsen.

Dér har man jo opfordret regeringen til at komme med et lovforslag, som skulle gøre disse midler skattefri. Men uanset at man kommer med en opfordring, uanset om man nu måtte komme med et pålæg, så er virkelighedens verden i politik jo så snedigt indrettet, at ingen – heller ikke de, der i dag ville danne et flertal for et pålæg – kan garantere hverken omverdenen eller hinanden for, at det samme politiske flertal eksisterer, når dette Ting skal til at vedtage et sådant forslag. Der er ingen, der ved, om man kunne få valg. Der er ingen, der ved, hvordan den politiske sammensætning efter et eventuelt valg ville blive.

Hvis statsministeren er så sikker, så kunne statsministeren jo stemme for ændringsforslagene eller medvirke til, at vi undgik afstemning. Så var noget af problemet løst. Men jeg har ikke den samme tyrkertro. Jeg vil have garanti; det kan godt ske, det er livrem og seler, men hvis jeg skal vedtage én del af en samlet helhed, vil jeg have garanti – hof- og statsgaranti og ikke bare hr. Pelle Voigts opfordring til skatteministeren – for, at den anden del også kommer igennem, og det kan jeg ikke få.

Så til det sidste, hr. Pelle Voigt sagde, nemlig spørgsmålet, om lovforslaget på forslagsstillernes opfordring skal ændres: Det synes jeg det

burde have været en selvfølge at man accepterede.

Det ville så være den saglige begrundelse for at sige: I konsekvens af det vil Fremskridtspartiet støtte disse ændringsforslag. Og så ville vi om et øjeblik stemme selve lovforslaget ned. Det ville være den sagligt rigtige måde at gøre det her på. Men det ville være politisk uantageligt, fordi det ville blive så forvirrende. Vi ved jo, hvordan dagspressen refererer herindefra; de ville muligvis referere, at vi havde stemt for den ene halvdel, og så glemme at fortælle, at vi så stemte imod helheden bagefter. Skulle der så være et clearingsproblem, ja, så var det altså Fremskridtspartiet, der havde båret dette forslag igennem.

Sådan er verden i virkeligheden, og selv om hr. Pelle Voigt kan gå herop bagefter og sige, at jeg altid plæderer for, at man skal stemme sagligt, skal jeg tage brodden af det med det samme ved at sige: Fremskridtspartiets afstemning vil være et udtryk for den politiske virkelighed og ikke for, hvad der sagligt er korrekt, hvis ændringsforslagene kommer til afstemning. Jeg håber ikke, at de gør det!

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

I anledning af fru Kirsten Jacobsens sidste bemærkninger vil jeg gerne spørge boligministeren, om boligministeren ikke kan bekræfte, at såfremt dette forslag vedtages, så vil alle partier i Folketinget inklusive regeringspartierne være enige i, at der skal gennemføres en skattefritagelsesordning for de bundne midler i lighed med den, der gælder for de nuværende bundne midler. Jeg forstår ikke, at der med føje skulle kunne rejses tvivl om, at alle partier i Folketinget i en sådan situation ville gennemføre en tilsvarende skattefritagelsesordning.

Jeg ved, at SF og Socialdemokratiet er villige til at gøre det og oven i købet har overvejet at fremsætte forslag om det, men jeg kan ikke forestille mig – og det vil jeg da gerne spørge ministeren om – at ministeren, hvis dette forslag vedtages, på nogen måde vil modarbejde den intention, der ligger i dette her, eller på nogen måde kunne drømme om ikke at søge for, at der af skatteministeren bliver fremsat et sådant forslag om skattefritagelse for midler, som udlejerne jo så ikke længere på nogen måde råder over, men som så skal behandles i lig-